

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

21 januari 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over de mogelijke schorsing van de omzendbrieven van het vernieuwde zogenaamde taalhoffelijkheidssakkoord door de Raad van State en de verklaringen van de minister terzake

Interpellatie van mevrouw Brigitte Grouwels tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over de uitspraken van de minister betreffende een eventuele aanpassing van de taalwetgeving aan het Brusselse taalhoffelijkheidssakkoord

Met redenen omklede moties

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Dinsdag 21 januari 2003

VOORZITTER : De heer Luk Van Nieuwenhuisen*– De interpellatie wordt gehouden om 13.41 uur.*

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over de mogelijke schorsing van de omzendbrieven van het vernieuwde zogenaamde taalhoffelijkheidsakkoord door de Raad van State en de verklaringen van de minister terzake

Interpellatie van mevrouw Brigitte Grouwels tot de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over de uitspraken van de minister betreffende een eventuele aanpassing van de taalwetgeving aan het Brusselse taalhoffelijkheidsakkoord

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heer Lootens-Stael tot de heer Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden, over de mogelijke schorsing van de omzendbrieven van het vernieuwde zogenaamde taalhoffelijkheidsakkoord door de Raad van State en de verklaringen van de minister terzake, en van mevrouw Grouwels tot minister Vanhengel, over de uitspraken van de minister betreffende een eventuele aanpassing van de taalwetgeving aan het Brusselse taalhoffelijkheidsakkoord

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, onlangs heeft de auditeur van de Raad van State in een duidelijk en ondubbelzinnig advies bevestigd wat het Vlaams Blok en de Vaste Commissie voor Taaltoezicht al jaren zeggen. Het taalhoffelijkheidsakkoord is onwettig en is bijgevolg de facto een taalwetovertreedingsakkoord. Het Vlaams Blok zegt dit al jaren. De Brusselse en de Vlaamse regering hebben dit taalwetovertreedings-

akkoord de voorbije jaren evenwel door dik en dun gesteund.

Iedereen weet dat de Raad van State meestal het advies van de auditeur volgt. Indien dit ook in dit geval zou gebeuren, zal dit resulteren in de schorsing van de twee omzendbrieven die in het kader van het vernieuwd taalwetovertreedingsakkoord zijn verzonden.

Mijnheer de minister, u hebt in de media evenwel reeds verklaard dat u zich hier niet zomaar bij zult neerleggen. U bent blijkbaar niet bereid om de democratische rechtsprincipes na te leven. Indien de omzendbrieven niet kunnen worden gehandhaafd, moet er volgens u een debat over mogelijke aanpassingen aan de taalwetgeving worden georganiseerd.

U bent, met andere woorden, niet van mening dat de onwettige omzendbrieven aan de taalwetgeving moeten worden aangepast. U vindt dat de taalwetgeving aan de onwettige omzendbrieven moet worden aangepast. Ik veronderstel dat het FDF dergelijke uitspraken sterk kan appreciëren.

Mijnheer de minister, bij uw aantreden als lid van de Vlaamse regering heeft het Vlaams Blok gezegd dat u hier ongetwijfeld meer als een lid van de Brusselse Hoofdstedelijke regering dan vanuit een Vlaamse reflex zou spreken. Ik heb daarnet, voor de aanvang van de vergadering, al schertsend gezegd dat uw antwoord misschien op het kabinet van minister-president de Donnée van de Brusselse Hoofdstedelijke regering is opgesteld. Gelukkig beschikt minister-president de Donnée nog over voldoende vertalers om ons het antwoord ook in het Nederlands over te maken. Mijnheer de minister, ik blijf erbij dat u de logica van de francofone Brusselaars volgt.

Ik wil in dit verband even verwijzen naar een aantal uitspraken die voormalig minister-president van

Lootens-Stael

de Brusselse Hoofdstedelijke regering Picqué tijdens de vorige legislatuur heeft gedaan. Ik heb de toenmalige minister-president indertijd geïnterpeleerd over de driemaandelijke rapportering betreffende het taalwetovertreedingsakkoord. Het is overigens bijzonder spijtig dat de huidige Vlaamse regering deze driemaandelijke rapportering heeft afgeschaft. Naar aanleiding van die interpellatie heeft de toenmalige minister-president verklaard dat de taalwetgeving te streng was. Volgens hem was de taalwetgeving zo streng dat ze niet kon worden toegepast. Ik heb toen geantwoord dat hij, indien hij geen enkel ander middel zag, dan maar de politieke moed moest opbrengen om de taalwetgeving aan te passen.

Mijnheer de minister, u hebt onlangs precies hetzelfde verklaard. U vindt dat de taalwetgeving aan het onwettelijke taalwetovertreedingsakkoord moet worden aangepast. U volgt de logica die de Franstaligen in Brussel al jaren hanteren. Op die manier bevestigt u onze stelling dat u zich hier meer door Brusselse dan door Vlaamse overwegingen zou laten inspireren.

Uw standpunt over een eventuele aanpassing van de taalwetgeving sluit aan bij de houding die de Franstaligen al jaren aannemen. Op die manier trachten ze de tweetaligheid van onze hoofdstad te ondergraven. We hebben dat kunnen vaststellen op tal van domeinen, maar de taalwetovertreedingsakkoorden zijn er een sterk voorbeeld van. U volgt nu die lijn, en gaat daarin zo ver de taalwetgeving uit de jaren dertig, die is bijgestuurd in de jaren zestig, te willen aanpassen om de Franstaligen ter wille te zijn.

Uw standpunt past in een houding, niet alleen van de Franstaligen, maar ook van alle Vlaamse meerderheidspartijen in het laatste decennium, en dus alle Vlaamse partijen behalve het Vlaams Blok, en van u, minister Chabert en staatssecretaris Delathouwer in de Brusselse regering. Die houding bestaat erin voortdurend te plooiën, toe te geven, en correcties aan te brengen in het belang van de Franstaligen en ten nadele van de dienstverlening aan de Nederlandstaligen in onze hoofdstad.

Dat verwondert me, mijnheer de minister, want tijdens de vorige regeerperiode, in 1996 en 1997, viel u het taalhoffelijkheidssakkoord zwaar aan. U zat toen evenwel in de oppositie, zodat u wellicht een andere kijk had op de dingen. Nu verandert u het geweer van schouder. U verdedigt niet alleen het taalhoffelijkheidssakkoord, u zegt ook dat de wetge-

ving er desnoods aan moet worden aangepast zodat het akkoord kan blijven bestaan.

Pas enkele maanden geleden, op 24 oktober 2002, diende uw partijgenoot Gatz een met redenen omklede motie in, samen met de heren Peeters, Glorieux en Dirk De Cock, die door het Vlaams Parlement in de plenaire vergadering van 6 november werd aangenomen (*Parl. St.* VI. Parl. 2002-2003, nr. 1373). Daarin werd duidelijk gesteld dat het Vlaams Parlement de Vlaamse regering vraagt blijvend waakzaam toe te zien op een accurate naleving van de taalwetgeving bij aanwerving en tewerkstelling in de plaatselijke besturen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Uw verklaringen gaan lijnrecht tegen deze motie in, hoewel die, naar ik aanneem, na goedkeuring aan de Vlaamse regering is bezorgd. Er wordt u dus gevraagd toe te zien op de naleving van de taalwetgeving, maar u verklaart een goede maand later in de media dat u die taalwetgeving wilt veranderen.

Ik meen, gezien de onderliggende toon, te mogen aannemen dat de verandering die u wilt, een versoepeling is. De zogenaamde taalhoffelijkheidssakkoorden zijn een uitholling of zelfs negatie van de taalwetgeving. U wilt die richting uitgaan, zodat ik mag aannemen dat de wijziging die u voorstaat, een versoepeling en vereenvoudiging is, teneinde mensen die niet over het attest van tweetaligheid beschikken, binnen te loodsen in de openbare diensten in Brussel. Dat staat diametraal tegenover de motie die op 6 november 2002 in het Vlaams Parlement is aangenomen.

Mijnheer de minister, worden de uitspraken die u in de media hebt gedaan, gedekt door de Vlaamse regering. Zijn het regeringsstandpunten? Is de Vlaamse regering van oordeel dat de taalwetgeving in Brussel moet worden aangepast – begrijp versoepeld – en vereenvoudigd? Als dat niet zo is, is uw positie in de Vlaamse regering dan nog langer houdbaar? Wordt u daar gezien als een Brussels minister die is binnengeslopen in de Vlaamse regering, of dekt de Vlaamse regering uw uitspraken?

Op welke wijze wilt u dat de taalwetgeving wordt aangepast? Wilt u een terugkeer naar de situatie van voor 1930, toen er nog geen of zo goed als geen taalwetgeving was? Aan welke concrete wijzigingen had u gedacht? Welke maatregelen wenst u te nemen als de omzendbrieven van de taalwetovertreedingsakkoorden door de Raad van State worden geschorst?

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik begin mijn betoog in dezelfde zin als de heer Lootens-Stael, maar verder heb ik enkele andere bedenkingen.

Inderdaad raakte onlangs bekend dat de auditeur van de Raad van State heeft geadviseerd de omzendbrieven over de hernieuwing van het taalhofelijkheidsakkoord, die de Brusselse Hoofdstedelijke regering en het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in juli 2002 verstuurd, te schorsen omdat ze strijdig zouden zijn met de taalwetgeving. We waren bijzonder verrast dat de Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden, tevens minister in de Brusselse Hoofdstedelijke regering, hierop reageerde dat, als de Raad van State het advies van de auditeur volgt, er moet worden geprobeerd de taalwetgeving aan te passen.

Mijnheer de minister, we moeten in de eerste plaats voor ogen houden dat er vooralsnog geen definitief arrest van de Raad van State is, en dat u dus met uw uitlatingen vooruitloopt op de situatie. Toch zijn ze opmerkelijk en verontrustend. De Brusselse Hoofdstedelijke regering heeft zelf steeds betoogd dat ze met haar omzendbrieven niet de bedoeling had de taalwetgeving te wijzigen. Het taalhofelijkheidsakkoord moest ervoor zorgen dat de taalwetgeving beter toepasbaar werd.

Mijnheer de minister, nu zegt u dat, indien het taalhofelijkheidsakkoord strijdig blijkt met de taalwetgeving, niet het taalhofelijkheidsakkoord moet worden aangepast aan de taalwetgeving – wat logisch zou zijn – maar dat de federale taalwetgeving zou moeten worden aangepast aan het Brusselse akkoord – wat volstrekt onlogisch is. De taalwetgeving zou zo een instrument worden om het taalhofelijkheidsakkoord uit te voeren, in plaats van omgekeerd.

We mogen ook niet vergeten dat de federale taalwetgeving deel uitmaakt van een lang bevochten institutioneel compromis tussen Vlamingen en Franstaligen. Een institutioneel compromis waarin niet alleen de tweetaligheid van Brussel, maar ook die van het federale niveau in het geding is. Dit compromis eenzijdig aanpassen, en dan nog enkel op het Brusselse niveau, lijkt vanuit Vlaams oogpunt dan ook bijzonder onverantwoord.

Bovendien moeten we ons de vraag stellen of de reactie van u, als minister van Brusselse Aangelegenheden, het enige denkbare antwoord is op de problematiek van het tekort aan tweetaligen in de Brusselse lokale besturen. U zou evengoed positie-

ve maatregelen kunnen suggereren om de tweetaligheid te stimuleren in plaats van negatieve aanpassingen om de tweetaligheidsvereisten af te zwakken. Ik heb zelf in het Brussels parlement al een aantal voorstellen gelanceerd. Waarom zouden degenen die een tweetaligheidsdiploma voorleggen niet beter gehonoreerd kunnen worden? Misschien zijn er nog wel andere positieve maatregelen.

In elk geval is dit iets wat de Vlaamse regering niet onverschillig kan laten. Het vrijwaren van de tweetaligheid in haar hoofdstad is ook een verantwoordelijkheid van de Vlaamse Gemeenschap. De belangen van de Vlaamse Gemeenschap zijn hier duidelijk in het geding.

Mijnheer de minister, wordt uw stellingname gedeeld door de Vlaamse regering in haar geheel? Wat is het standpunt van de Vlaamse regering ten aanzien van een eventuele aanpassing van de taalwetgeving in Brussel? Waarom roept u op tot het aanpassen van de taalwetgeving in plaats van positieve voorstellen te formuleren om de tweetaligheid te stimuleren?

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik zou eerst in het kort de juridische context willen schetsen, met name het juridisch statuut van het taalakkoord en de omzendbrieven enerzijds en de juridische gevolgen van een mogelijk arrest van de Raad van State.

Over het eerste deel hebben we het tijdens eerdere vergaderingen al uitgebreid gehad. Toch is het belangrijk te stellen dat de taalwet voor ons zeer duidelijk is. Over de statutaire personeelsleden bestaat er geen enkele discussie. Contractuele personeelsleden vallen volgens ons ook onder de taalwetgeving. De Franstalige collega's zijn het daar spijtig genoeg niet mee eens. We kunnen hier wel zeggen dat ze drogredenen aanhalen. Feit is echter dat ze een aantal juridische argumenten gebruiken. Ze verwijzen bijvoorbeeld naar een aantal arresten van de Raad van State die onze stelling tegenspreken.

Met het taalakkoord hebben we getracht een pragmatische oplossing te vinden voor de toepassing van de taalwet in Brussel. Sommige collega's weten ook wel dat die regeling niet zo stevig onderbouwd is. Ik heb nog brieven gestuurd naar toenmalig federaal minister van Binnenlandse Zaken, de heer Vande Lanotte om hem aan te sporen de zaak aan te pakken. Het was echter duidelijk dat de federale

Gatz

regering niets met het probleem te maken wilde hebben. Ze wist immers dat door aan de wet te sleutelen, zelfs via een interpretatie, het probleem in federaal vaarwater terecht zou komen.

De federale overheid heeft op een bepaald moment de verantwoordelijkheid doorgeschoven om de taalwet toe te passen, wetende dat er vroeg of laat juridische problemen zouden opduiken.

Nu zou, 7 jaar na datum, de Raad van State via een arrest de regeling vernietigen terwijl het taalakkoord – inderdaad onvoldoende – in werking is.

Het is niet mijn taak bedenkingen te uiten over eventuele uitspraken van de Raad van State indien deze de auditeur volgt. Een arrest is een arrest en moet worden toegepast. Toch moet ik er op wijzen dat het eventuele arrest zou worden uitgesproken door de Nederlandstalige kamer van de Raad van State.

We staan dus geen stap verder. Stel dat er een Franstalige belangengroep naar de Raad van State was getrokken om de omzendbrieven te vernietigen, dan was waarschijnlijk een andere logica gevolgd en zou in het arrest staan dat de vernietiging niet nodig is omdat de taalwetgeving enkel van toepassing is op statutair personeel. (*Opmerkingen van mevrouw Brigitte Grouwels*)

Er zijn wel degelijk genoeg uitspraken van de Raad van State in die zin.

Mijnheer de minister, het is uw taak om een antwoord te geven op deze moeilijke vragen. Moet volgens u de taalwetgeving worden toegepast waardoor mensen die een openbare functie vervullen in een Brussels bestuur tweetalig moeten zijn? Dat lijkt me nogal evident. Een aantal collega's hebben daarover nuttige suggesties gegeven. De regeling moet wel juridisch sluitend zijn. Dat is de uitdaging, of we dit nu leuk vinden of niet.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het blijft dansen op een slappe koord. We hebben de zaak psychologisch verkeerd ingeschat. Er is een diepgaand verschil van mening tussen een deel van de publieke opinie in Brussel, ook bij de Vlaamse Brusselaars, en de rest van Vlaanderen.

Persoonlijk denk ik dan ook dat we moeten terugkeren naar het oorspronkelijke standpunt : de wet is de wet, en wanneer men de wet wil wijzigen of interpreteren, moet men vooraf advies vragen aan organen die de wet kunnen interpreteren. Als men dat niet doet, dan zit men na een aantal jaren met de gebakken peren. Op dit ogenblik kan er volgens mij slechts één standpunt worden ingenomen, namelijk het standpunt dat voordien blijkbaar eensgezind werd onderschreven door Vlaanderen en Vlaams-Brussel. Dat wil zeggen dat iedereen moet voldoen aan de taalwetgeving vooraleer hij een functie van openbare orde kan opnemen. Al de rest is larie en apekool, al de rest doet niets ter zake.

Ik hoop in ieder geval dat de Raad van State die omzendbrieven nietig zal verklaren. Ik weet natuurlijk dat het in Brussel heel moeilijk samenleven is. Het is echter niet omdat anderen moeilijk kunnen samenleven, dat wij het hoofd in de schoot moeten leggen. Nu we een uitbreiding krijgen van de door de vorige regering federaal toegevoegde rechters en nu de voorzitter van de PS zegt dat de taalwetgeving zou moeten worden herschreven, denk ik dat we wat dat betreft toch zeer waakzaam moeten zijn.

Ik zal me in elk geval met hand en tand blijven verzetten tegen de export van Brusselse oplossingen naar Vlaanderen, want dat is nefast voor ons. Ik verwijs ter zake naar de regeling in verband met de dienst 100 regeling : daardoor laat men nu in Vlaams-Brabant eentaligen rondtoeren, maar dat gaat helemaal niet op. In Brussel zou dat nog kunnen, omdat men daar de eentaligheid van de ambtenaar heeft en de tweetaligheid van de dienst. Die toestand geldt echter niet in Vlaams-Brabant, daar mogen enkel eentalig Nederlandstaligen rondtoeren.

Zelf ken ik eigenlijk geen oplossing voor dit probleem. Hoe men de zaken die zich ondertussen hebben voorgedaan, gaat rechte trekken, weet ik ook niet. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat men inderdaad terugkeert naar de strenge regels van voorheen.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik ga kort zijn. Ik zou van deze gelegenheid gebruik kunnen maken om mijn standpunt in deze, dat ik hier reeds 3,5 jaar naar voren breng, nog eens uitgebreid te herhalen. Dat ga ik echter niet doen. Ik wil me wel aansluiten bij wat de heer Van Vaerenbergh zegt. We moeten terugkeren naar het oorspronkelijke

Moreau

standpunt : de wet is de wet. Ik zeg hier reeds 3,5 jaar dat de taalwetten moeten worden nageleefd in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Men kan aan die taalwetgeving sleutelen zo veel men wil, maar er is een classificatie inzake de juridische regels. Er is een normenhiërarchie. Via een taalhoffelijkheidsakkoord of eender welke andere overeenkomst kan men niet zomaar een wetgeving wijzigen. Het taalhoffelijkheidsakkoord en andere overeenkomsten zijn regels van een lagere orde, de taalwetgeving staat daarboven.

Nu wil ik wel even nuanceren : de toepassing van de taalwetgeving kan in bepaalde situaties problematisch zijn, bijvoorbeeld als er een tekort is aan tweetalig personeel. Blijkbaar is dat hier in Brussel het geval. De taalwetgeving schrijft voor dat men tweetalig moet zijn als men een job wil in het Brussels. De taalwetgeving moet worden nageleefd.

Het tekort aan tweetalig personeel moet van korte duur zijn. Aan de situatie moet worden gewerkt, want het probleem heeft een oplossing nodig. De juridische bezwaren moeten worden weggewerkt.

Er werd reeds verwezen naar de met redenen omklede motie van 6 november 2002. In die motie wordt een accurate naleving geëist van de taalwetgeving bij tewerkstelling in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De problemen werden overduidelijk beklemtoond.

We moeten komen tot een juridisch sluitend geheel, maar momenteel is er sprake van politieke onwil. Om het probleem op te lossen, is dus ook politieke wil vereist.

Ook ik ben benieuwd naar het antwoord van de minister.

De voorzitter : Minister Vanhengel heeft het woord.

Minister Guy Vanhengel : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, we moeten het onderwerp van de discussie goed voor ogen houden. We hebben het over de toepassing van de taalwetgeving met betrekking tot de aanwerving van contractuelen in ondergeschikte besturen. Dit vormt slechts een heel klein deeltje van het geheel van de taalwetgeving. Het is belangrijk om dat te benadrukken. Dit kleine stukje toepassing van de taalwetgeving mag niet leiden tot een uitgebreide discussie die naar

buitenuit kan worden begrepen als een discours over de gehele taalwetgeving.

Het verslag van de auditeur waarnaar de heer Lootens-Stael verwijst, dateert van 29 november 2002. Het moet worden gezien als onderdeel van een procedure voor de Raad van State, afdeling administratie. Zonder al te technisch te worden, breng ik het verloop van de procedure even in herinnering.

Binnen de 8 dagen na de ontvangst van het administratief dossier, brengt de hiertoe aangewezen auditeur verslag uit. In het verslag kan de auditeur van de Raad van State de verwerping of de inwilliging van de vordering tot schorsing adviseren. In deze zaak adviseert de auditeur de inwilliging van de vordering tot schorsing. Na kennisname van het verslag van de auditeur, bepaalt de voorzitter bij beschikking de dag van de terechtzitting waarop de vordering tot schorsing verder zal worden behandeld. In deze zaak werd geopteerd voor 28 januari 2003. Op de dag van de terechtzitting is de aanwezigheid van de partijen vereist. De voorzitter geeft een samenvatting van de zaak en vervolgens komen aan het woord : de eiser, de verweerder en desgevallend de tussenkomen partijen. Nadat de partijen of hun raadsmanen zijn gehoord, geeft de auditeur zijn advies, desgevallend na bijkomende vragen aan de partijen. De auditeur die tijdens de terechtzitting advies geeft, is niet noodzakelijk dezelfde als degene die het verslag heeft opgemaakt. Indien de auditeur nieuwe gegevens aanbrengt, worden vóór het geven van zijn uiteindelijke advies, de partijen nog een keer gehoord. Na advies van de auditeur, verklaart de kamervoorzitter de debatten voor gesloten en houdt hij de zaak in beraad.

Vermits we ons duidelijk nog in een fase van de procedure bevinden en er vooralsnog geen einduitspraak van de Raad van State is, lijkt het voorbarig om nu reeds op een eventuele schorsing of vernietiging vooruit te lopen. U mag dus niet verwachten dat de Vlaamse regering of de Brusselse Hoofdstedelijke Regering zich zullen uitspreken over of een standpunt zullen innemen in de zaak zolang er nog geen definitieve uitspraak is van de Raad van State. De advocaten die optreden voor respectievelijk het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, beraden zich trouwens nog steeds over de elementen die op de terechtzitting aan bod kunnen komen.

De heer Lootens-Stael en mevrouw Grouwels hebben me erop gewezen dat een advies van de auditeur in de meeste gevallen ook door de Raad van

Vanhengel

State wordt gevolgd. Hier kan ik evengoed tegenover zetten dat de Raad van State niet lichtzinnig afwijkt van eerdere rechtspraak. Op 28 april 1998 stelde de Raad van State naar aanleiding van een vordering tot schorsing van de omzendbrieven van 1996 het volgende : 'In dit geval heeft de Brusselse Hoofdstedelijke Regering met de bestreden circulaire de aan haar toezicht onderworpen besturen ingelicht over haar visie op de indienstneming van contractuele personeelsleden. Zij heeft daarmee de bestuurstaalwet niet gewijzigd of buiten werking gesteld, ook niet impliciet. Hoogstens is zij bij het formuleren van haar stelling vertrokken van een verkeerde interpretatie van die bestuurstaalwet.

Aangezien het voorstaan van een verkeerde interpretatie van de wet niet gelijkstaat met een impliciete wetswijziging, die uiteraard alleen van de wetgever zelf kan uitgaan, dringt de vaststelling zich op dat de bestreden beslissing geen wijzigingen aanbrengt in de door de bestuurstaalwet voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest uitgewerkte regeling, zodat uit de mogelijk verkeerde interpretatie die de verwerende partij in een algemeen voor de lokale besturen geldende onderrichtingen van de bestuurstaalwet geeft niet mag worden afgeleid dat zij zich begeven heeft op het aan de wetgever voorbehouden domein van de wijziging van de bestuurstaalwetgeving in dat gewest.'

In zijn uiteindelijke appreciatie zal de Raad van State hoogstwaarschijnlijk in belangrijke mate rekening houden met zijn eigen uitspraak van 28 april 1998. Ik weet dat beide vorderingen tot schorsing in 1998 op het belang van de verzoekende partijen zijn gestrand. De indieners hebben zich indertijd op hun functioneel belang als volksvertegenwoordiger beroepen. Ten gevolge van deze beslissing heeft de Raad van State toen geen uitspraak ten gronde gedaan. Ik wil er evenwel op wijzen dat de overwegingen die de Raad van State in 1998 heeft geformuleerd niet zo verregaand zijn als het advies dat de auditeur nu heeft gegeven.

Naar aanleiding van de interpellatie die de heer Lootens-Stael op 22 oktober 2002 heeft gehouden (Hand. VI. Parl. 2002-2003, nr. C32, 15), heb ik verklaard dat de omzendbrieven van 2002 met betrekking tot de opvolging van de aanwerving van contractuele personeelsleden door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een stap vooruit betekenen.

We mogen niet vergeten dat al de omzendbrieven die sinds het ontstaan van het taalhoffelijkheidsak-

koord zijn verstuurd steeds hetzelfde doel hebben nagestreefd. We hebben steeds een verbetering van de regeling in verband met de aanwerving van contractuele personeelsleden door de ondergeschikte besturen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor ogen gehad.

Ik zou mijn antwoord hier kunnen afsluiten. Al de andere vragen die me vandaag zijn gesteld, hebben enkel betrekking op mijn intenties of op de intenties van de regeringen waar ik deel van uitmaak. Vragen naar dergelijke intenties zijn niet gebruikelijk. Ik zal zelf geen soortgelijke vragen stellen. Ik ben wel bereid mijn persoonlijke mening even toe te lichten.

Het intentieproces dat bepaalde mensen hier willen voeren, is slechts gebaseerd op enkele kleine uitspraken die ik in de media heb gedaan. Ik vind dit vrij lichtzinnig. Blijkbaar gaan bepaalde mensen er automatisch van uit dat mijn standpunten niet of onvoldoende door Vlaamse overwegingen worden geïnspireerd. Volgens sommigen houdt elk standpunt dat ik vertolk meteen een verzwakking van de bestaande situatie in.

Het gaat hier duidelijk enkel en alleen om een intentieproces. Hoewel ik het niet meteen van de leden van de oppositie verwacht, zouden ze zich in dit verband ook eens positief kunnen opstellen. Ik ben van mening dat een verdere verfijning van de taalwetgeving ons, met betrekking tot de naleving van de tweetaligheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, meer garanties kan bieden dan de huidige regelgeving.

Laten we eens nagaan wat er zou gebeuren indien de Raad van State toch tot een schorsing of vernietiging zou overgaan. We zouden de stelling kunnen verdedigen dat de wet nu eenmaal de wet is. De heer Gatz heeft er daarnet evenwel terecht op gewezen dat een interpretatieverschil van die wet tussen beide gemeenschappen ons in dit verband geen stap vooruit helpt.

Bovendien is het probleem over de aanwerving van contractuele personeelsleden niet het enige probleem dat uit de toepassing van de taalwetgeving voortvloeit. Dit onderwerp is hier al uitvoerig aan bod gekomen. Het algemene probleem is daarnet al door de heer Lootens-Stael aangehaald. Tijdens de jaren dertig en de jaren zestig van vorige eeuw, toen de taalwetgeving is opgesteld, was het onmogelijk om een aantal latere maatschappelijke evoluties te voorspellen.

Vanhengel

Ik zal dit even illustreren aan de hand van een praktisch voorbeeld. Ik veronderstel dat niemand wil betwisten dat het statuut van de Brusselse brandweer in de huidige stand van zaken problemen oplevert.

Dit korps is uit de vroegere gemeentelijke korpsen gegroeid. Aangezien het een gewestelijk korps is geworden, valt het onder de bestuurstaalwetgeving voor de gewestelijke overheden. De gewestelijke overheden moeten een tweetalige dienstverlening met eentalige beambten aanbieden. De vroegere gemeentelijke korpsen moesten evenwel een tweetalige dienstverlening met tweetalige beambten aanbieden.

Dit voorbeeld is hier al meermaals aangehaald. Het is momenteel perfect mogelijk dat twee brandweerlieden in een brandweervagen wel een tweetalige dienstverlening kunnen aanbieden, aangezien de ene Nederlandstalig en de andere Franstalig is, maar niet met elkaar kunnen spreken, aangezien hun statuut niet stelt dat ze de tweede landstaal moeten beheersen.

Dit voorbeeld is niet zo absurd als het op het eerste zicht lijkt. Het gaat hier om situaties die zich nu reeds effectief kunnen voordoen en die zich in de toekomst, wanneer de tweetalige brandweerlieden op pensioen gaan en door eentalige nieuwkomers worden vervangen, steeds meer zullen voordoen.

Ik vraag me dan ook af in welke mate het verkeerd zou zijn om de uit de jaren dertig en zestig van vorige eeuw daterende taalwetten eens onder de loep te nemen. We moeten eens onderzoeken op welke vlakken verfijningen mogelijk zijn. Ik weet dat de huidige taalwetten een Vlaamse verwezenlijking zijn. We moeten evenwel nagaan op welke manier we de toepassing van die wetten efficiënter kunnen laten verlopen.

Toen de taalwetten zijn opgesteld, was er nog geen sprake van contractuele aanwervingen. Met dit specifiek personeelsstatuut is toen helemaal geen rekening gehouden. Dit is uiteraard de reden waarom nadien zoveel interpretatiemoeilijkheden inzake contractuele aanwervingen zijn gerezen.

We zouden van deze gelegenheid gebruik kunnen maken om een sluitende oplossing te zoeken voor een probleem dat de heer Van Vaerenbergh al jaren bezighoudt. Ik heb het hier uiteraard over het taalgebruik van de medische urgentieteamen. Als dat probleem al zolang aansleept, en telkens opnieuw

ter sprake moet komen, dan is dat juist omdat er geen sluitende oplossing te vinden is. En dat is zo omdat de wetgeving zelf niet sluitend genoeg is. Zo zou ik nog wat voorbeelden kunnen geven, maar in de huidige stand van de discussie zou dat ons te verleiden.

Als we onvolmaaktheden die in de loop van de tijd zijn ontstaan, nu willen verbeteren, dan kunnen we er niet omheen dat die materie behoort tot de bevoegdheden van het federaal parlement. Daar moet het debat worden aangegaan. Het mag provocerend klinken, al is het niet zo bedoeld, maar we hoeven niet altijd uit te gaan van de opvatting dat elke discussie van gemeenschap tot gemeenschap moet leiden tot catastrofes aan Vlaamse zijde. Ik geef daar een voorbeeld van.

Bij het begin van deze regeerperiode wilden we een oplossing zoeken voor iets waar al 12 jaar over werd gekankerd, namelijk de gewaarborgde vertegenwoordiging van Vlamingen op alle politieke bestuursniveaus in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dat werd onmogelijk geacht, want het was 12 jaar onmogelijk geweest. Toch heeft de meerderheid er een regeling voor gevonden. U kunt daar nu laatdunkend over doen, maar het resultaat zal toch maar zijn dat onze respectieve fracties in Brussel bij de volgende parlementsverkiezingen in omvang zullen verdubbelen of verdrievoudigen. *(Opmerkingen van de heer Dominiek Lootens-Stael)*

Dat hangt af van uw positie op het terrein.

Het intentieproces dat sinds mijn kleine uitspraak wordt gevoerd, is dus nogal misplaatst. Het is echter uw recht dat te voeren, zoals het mijn recht is erop te antwoorden.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de minister, ik kan wat u zegt niet anders begrijpen dan dat het fameuze taalhoffelijkheidssakkoord volgens u een goede stap vooruit is, en al 6 jaar goede diensten bewijst. Ik stel echter vast dat het een ondermijning is van de taalwetgeving, en alleen maar tot doel heeft overtredingen van de taalwetgeving te institutionaliseren. Dat is in het verleden al bevestigd door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, en wordt nu opnieuw bevestigd door de auditeur bij de Raad van State.

U noemt de aanwerving van mensen die niet beschikken over tweetaligheidscertificaten een stap in de

Lootens-Stael

goede richting, en een systeem dat goede diensten bewijst. Als u dan ook nog zegt dat de taalwetgeving moet worden aangepast, ik neem aan in de zin dat de taalhoffelijkheidsakkoorden kunnen worden toegepast, dan gaan we volgens mij veeleer achteruit. U kunt het hebben over een intentieproces, maar dit is wat ik vaststel.

In het verleden zijn er permanent toegevingen gedaan, niet alleen door VLD-ministers in de Brusselse regering, maar ook door CD&V-ministers, zoals de heer Chabert, en sp·a-staatssecretarissen, zoals de heer Delathouwer. Het taalwetovertreedingsakkoord en de diverse hernieuwingen van dat fameuze taalhoffelijkheidsakkoord tonen dat aan.

U kunt me dan ook moeilijk beschuldigen van intentieprocessen als ik vrees dat uw voornemen aan de taalwetgeving te sleutelen, niet bepaald tot schitterende resultaten zal leiden. Ik sta niet in voor wat u en uw coalitiepartners in de Brusselse regering in het verleden hebben gepresteerd.

Mijnheer de minister, zowel u als de heer Gatz sloven zich voortdurend uit om tot juridisch sluitende oplossingen te komen. De toenmalige partij van de heer Gatz was medeplichtig aan het tot stand brengen van het taalhoffelijkheidsakkoord en alle opvolgers daarvan. De Franstaligen daarentegen sloven zich helemaal niet uit voor juridisch sluitende oplossingen. Ze hebben gestreefd naar een situatie die juist zo weinig mogelijk juridisch sluitend is, getuige het huidige systeem, dat door de Raad van State geschorst dreigt te worden.

Als u zich dan toch wilt uitsloven, doet u dat dan voor een systeem waarin de wet de wet is en moet worden toegepast, zoals de heer Van Vaerenbergh en uw partijgenoot, de heer Moreau hebben gezegd. In de huidige stand van zaken kan een toepassing van de wet alleen maar in het belang zijn van de dienstverlening aan de Nederlandstaligen.

U gaf het voorbeeld van de brandweer om aan te tonen dat de taalwetgeving niet goed zou zijn. Daar ben ik het niet mee eens. De taalwetgeving moet niet worden veranderd om de brandweer in een ander regime onder te brengen bij de gemeentelijke diensten. Het is niet omdat het regime waaronder de brandweer in het kader van de taalwetgeving nu functioneert, niet goed is, dat de taalwetgeving op zich niet goed is. Het is misschien een heel mooi voorbeeld, maar het toont niet aan dat er aan de taalwetgeving moet worden gesleuteld.

Op een tweetal vragen heb ik niet meteen een antwoord gekregen, of alleen maar een laconiek antwoord. Ik vroeg u naar de visie van de Vlaamse regering. U antwoordde daarop dat de Vlaamse regering in de huidige stand van zaken geen standpunt heeft ingenomen. Toch neemt u als minister van Brusselse Aangelegenheden in de Vlaamse regering wel een standpunt in. Het is merkwaardig dat een individueel minister standpunten lanceert. Gaat het om het standpunt van de privé-persoon Vanhengel ?

Minister Guy Vanhengel : Mijnheer Lootens-Stael, u moet kiezen. Ofwel vindt u dat een minister niets te zeggen heeft, tenzij de regering een beslissing heeft genomen. Dan mag ik mijn ideeën over mogelijke oplossingen niet meer bekendmaken, maar dan wordt de politiek wel heel saai. U zult me dan niet veel vragen meer kunnen stellen, want dan heb ik er niets meer over te zeggen zolang de regering er niets over heeft besloten. Het debat zou gauw afgelopen zijn. Ofwel proberen we als verantwoordelijke politici samen een redenering op te bouwen en argumenten uit te wisselen. U kunt me niet verwijten dat ik daarvoor kies.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de minister, ik ben nog nooit minister geweest, en ik weet niet hoe het eraan toe gaat. Ik dacht dat, als er over zo'n belangrijke zaken meningen worden geuit, daar ook eerst in de regering over is gesproken. Blijkbaar is dat in deze Vlaamse regering niet het geval. Iedereen lanceert blijkbaar zijn persoonlijke visie hierover. Dat is een manier van werken als een andere. Toch stoort het me dat u als minister van Brusselse Aangelegenheden persoonlijke standpunten ventileert die diametraal ingaan tegen de moties die in het Vlaams Parlement nog niet eens zo lang geleden werden goedgekeurd.

Minister Guy Vanhengel : Mijnheer Lootens-Stael, dat moet ik met klem tegenspreken. U gaat ervan uit dat van zodra wordt afgeweken van de bestaande situatie, er wordt gehandeld tegen de in het Vlaams Parlement goedgekeurde moties. Dat hoeft echter niet het geval te zijn.

Het is zeer goed mogelijk dat we, in uitvoering van die moties, al het nodige trachten te doen om de taalwetgeving zo goed mogelijk te laten functioneren.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Dat is niet het probleem. Het Vlaams Parlement vraagt niet enkel de taalwetgeving goed te laten functioneren. Het stelt ook dat de regering waakzaam moet toezien op een accurate naleving ervan.

Lootens-Stael

U zegt net dat u ze wenst te wijzigen ! U stelt dat het taalhoffelijkheidsakkoord niet werkt. Blijkbaar is het inderdaad strijdig met de wet en moet de wet maar worden aangepast. (*Opmerkingen van minister Guy Vanhengel*)

Mijnheer de minister, indien het Vlaams Parlement op 6 november 2002 had gewenst dat de taalwetgeving in welke zin dan ook moest worden aangepast, dan had het dat ook duidelijk gemaakt. Het Vlaams Parlement heeft dit echter niet gezegd, integendeel. Het parlement vraagt aan de regering toe te zien op de accurate naleving van de bestaande taalwetgeving. Nu vertolkt u een totaal ander standpunt. U zegt dat er vlugvlug moet worden gesleuteld aan de wetgeving omdat het taalhoffelijkheidsakkoord niet werkt.

Het stoort me dat u dergelijke standpunten inneemt, zij het dat het om een persoonlijke mening gaat. Ze gaan volledig in tegen de resoluties die in het Vlaams Parlement zijn goedgekeurd.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de minister, daarnet heeft de heer Van Vaerenbergh iets gezegd dat me heeft getroffen. Hij zei dat onze houding inzake het taalhoffelijkheidsakkoord psychologisch verkeerd was. Indien het akkoord had gewerkt, dan waren er misschien mogelijkheden.

De vraag is echter of de tweetaligheid er op is vooruit gegaan. Volgens mij is het antwoord negatief. Op geen enkel moment was het mogelijk het akkoord te toetsen. Telkens het akkoord moest worden getoetst, werd het verlengd. Ook in mijn eigen fractie heb ik gezegd dat het derde taalhoffelijkheidsakkoord één brug te ver was. Een ambtenaar die moest worden geëvalueerd, kreeg nog eens 2 jaar de tijd vooraleer hij zijn kennis van de andere taal moet bewijzen.

De heer Van Vaerenbergh heeft gelijk. We hebben de zaak verkeerd ingeschat. De Franstaligen gaan altijd maar verder. We hebben getracht een oplossing te vinden voor dit ernstig probleem in Brussel. Vlaanderen heeft zich taalhoffelijk opgesteld. We hebben gezegd dat we stappen wensten te zetten om de taalwet te doen naleven.

Telkens puntje bij paaltje kwam, werd de evaluatie uitgesteld. Ik blijf er dan ook bij dat het taalhoffelijkheidsakkoord niet werkt. Nu een rechtbank zou

kunnen stellen dat de regeling niet wettelijk is, kunnen we niet anders dan er rekening mee houden. De wet is de wet.

Minister Guy Vanhengel : Daar heb ik geen problemen mee.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Ik hoor het u graag zeggen.

Minister Guy Vanhengel : U moet daar niet aan twifelen.

Mevrouw Brigitte Grouwels : U verwijt ons een intentieproces te voeren.

Minister Guy Vanhengel : De arresten van de Raad van State moeten worden gerespecteerd.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Het is erg belangrijk dat u dit zo duidelijk stelt.

Mijnheer de minister, we voeren echter geen intentieproces. Ik heb u gezien op TV Brussel. Ik mag toch veronderstellen dat u niet bent gecloond. U was het toch die toen heeft gereageerd op de uitspraak van de auditeur !

Minister Guy Vanhengel : Ik ben niet gecloond. In tegenstelling tot anderen, die van mening veranderen naar gelang de plaats waar ze zich bevinden, ben ik echter evenmin een gespleten persoonlijkheid. Mevrouw Grouwels, ik heb het nu niet over u.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Ik ben steeds consequent geweest.

Mijnheer de minister, het was wel degelijk u die zei de taalwet te willen aanpassen. U zegt dat u dat wenst te doen om meer waarborgen te bekomen. Toen u echter die uitspraak deed, ging het juist over de problematiek van de contractuelen en de lokale besturen en niet over de tweetaligheid bij de brandweer of de medische-urgentediensten.

Het klopt dat er bij de laatste twee diensten ernstige problemen zijn. U had het echter over de tweetaligheid van de contractuelen bij de lokale besturen. Mijn interpretatie was dus niet verkeerd.

Minister Guy Vanhengel : Mevrouw Grouwels, wat bedoelt u nu eigenlijk ?

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijn standpunt is duidelijk. Als de Raad van State een uitspraak doet, dan moet de wet worden nageleefd.

Grouwels

Mijnheer de minister, u draait nu eigenlijk de rollen om. U ondervraagt mij.

Minister Guy Vanhengel : Ik wens enkel klaar te zien.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Ik heb u niet verkeerd begrepen toen u die uitspraken deed op de televisie. Ik heb geen intentieproces gevoerd. U zegt dat de taalwet maar moet worden aangepast voor de contractuelen in de lokale besturen. Ik heb daar vragen bij.

Mijnheer de minister, het was niet mijn bedoeling om het hier te hebben over de stappen die de Brusselse Hoofdstedelijke regering heeft gezet. U hebt het echter zelf gehad over de advocaten die de Brusselse Hoofdstedelijke regering heeft ingeschakeld. Ik zal u daar later op een andere plaats over ondervragen. De argumenten die advocaten van de Brusselse Hoofdstedelijke regering en van het Verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie hebben gehanteerd, worden niet alleen door mij in vraag gesteld. Ik hoop dat die zaak zo snel mogelijk wordt rechtgezet.

Minister Guy Vanhengel : Wat u zegt, is terecht.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Dan hebt u binnenkort de kans om dat publiekelijk duidelijk te zeggen.

Mijnheer de minister, u moet me trouwens niet uitdagen over het Lambermontakkoord.

Minister Guy Vanhengel : Ik kon het niet laten.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Het ging inderdaad om een vermeerdering van de postjes maar ook om een vermindering van de macht. Ze zullen met meer zijn maar ook minder macht hebben.

Mijnheer de minister, als ik het goed heb begrepen, dan hebt u enkel uw persoonlijke visie gegeven. Die visie wordt niet gedekt door de andere ministers van de Vlaamse regering noch door die van de Brusselse Hoofdstedelijke regering.

Minister Guy Vanhengel : We hebben hierover geen overleg gepleegd.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door mevrouw Grouwels, door de heer Lootens-Stael en door de heer Gatz werden tot besluit van deze interpellaties met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.46 uur.*
